

Bài Học 11

* 5 Tháng 9 – 11 Tháng 9

Phao-lô: Bối Cảnh Và Sự Kêu Gọi

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Công vụ 9:1; Phi-líp 3:6,8; 1 Cô-rinh-tô 15:9,10; Công vụ 9:1-22; Công vụ 26:16-18; Ga-la-ti 2:1-17.

Câu Gốc: “Nhưng Chúa phán rằng: **Hãy đi, vì ta đã chọn người này làm một đồ dùng ta, để đem danh ta đồn ra trước mặt các dân ngoại, các vua, và con cái Y-sơ-ra-ên; ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau đớn vì danh ta là bao nả**” (Công vụ 9:15, 16).

Phao-lô là một trong những người quan trọng nhất trong sách Tân Ước. Lúc đầu ông được gọi là Sau-lơ, người Tạt-sơ, trước khi ông được gọi là Phao-lô. Phao-lô đối với hội thánh đầu tiên thì cũng giống như Môi-se đối với con cháu Y-sơ-ra-ên. Sự khác biệt là Môi-se đem dân sự Đức Chúa Trời ra khỏi người ngoại (Ê-díp-tô) để dân Y-sơ-ra-ên có thể làm theo ý muốn Chúa. Nhưng Phao-lô đem Lời Đức Chúa Trời từ Y-sơ-ra-ên đến cho dân ngoại để họ có thể làm theo ý muốn Chúa.

Chúng ta được biết nhiều về Phao-lô hơn bất cứ Cơ Đốc nhân nào của thế kỷ thứ nhất. Ông được nhớ cách đặc biệt về công việc quan trọng của ông đã ảnh hưởng sự tiếp cận của Cơ Đốc giáo trong 2,000 năm qua. Các hoạt động và các cuộc viếng thăm truyền giáo của Phao-lô đến các nước chung quanh Địa trung Hải là một tấm gương hùng hồn cho các nhà truyền giáo Cơ Đốc trong tương lai.

Phao-lô có công vì đã đem những lẽ thật Kinh Thánh ra khỏi văn hóa Do Thái. Trong văn hóa Do Thái, luật pháp là một phần rất lớn của đời sống họ đến nỗi có sự khác biệt rất ít giữa phong tục và những gì họ nghĩ là sứ mạng vĩnh cửu của Đức Chúa Trời cho các nước.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu về một người, ngoài Đức Chúa Giê-su, được coi là quan trọng nhất trong sách Tân Ước.

Sau-lơ, Người Tạt-sơ

Sau-lơ sinh ra tại Tạt-sơ, một thành quan trọng trên con đường thương mại giữa Sy-ri và Tây Á (Công vụ 22:3). Tạt-sơ là một trung tâm về thương mại và văn hóa.

Phao-lô thuộc về chi phái Bên-gia-min. Khi sinh ra, ông được đặt tên là Sau-lơ (tiếng Hê-bơ-rơ là *sha'ul* “cầu xin từ Chúa”), nhưng sau khi bắt đầu truyền giáo cho người ngoại, ông đổi tên là Phao-lô (Công vụ 13:9), tiếng La-tin là *Paulus*. Vì là người Pha-ri-si, có lẽ ông cũng có vợ. Nhưng chúng ta không biết nhiều về gia cảnh của ông. Tuy nhiên, sách Công vụ có nói tới một người chị và cháu trai (Công vụ 23:16). Phao-lô cũng là một công dân La Mã (Công vụ 22:25-28). Phao-lô theo học ở thành Giê-ru-sa-lem với một thầy nổi tiếng là Ga-ma-li-ên (Công vụ 22:3). Giống như những người Do Thái, ông học một nghề. Nghề của ông là may trại (Công vụ 18:3).

Phao-lô là một người Pha-ri-si (Phi-líp 3:5). Người Pha-ri-si (nghĩa là “được phân rẽ ra”) nổi tiếng là tin vào tất cả những luật pháp của Đức Chúa Trời (cả luật pháp được viết xuống trong các sách của Môi-se và những luật lệ truyền xuống từ các thầy thông giáo) mà tất cả người Do Thái bắt buộc phải giữ.

Phao-lô là người Pha-ri-si, đây là một phần quan trọng trong công việc truyền giáo thành công của ông cho cả người Do Thái và người ngoại. Ông có kiến thức sâu rộng về Cựu Ước (đó là Kinh Thánh duy nhất cho các Cơ Đốc nhân đầu tiên). Ông cũng có kiến thức về các luật lệ do các thầy thông giáo thêm vào trong luật Cựu Ước. Vì vậy, Phao-lô là một sứ đồ có khả năng nhất để hiểu sự khác biệt giữa những lẽ thật vượt thời gian của Kinh Thánh và văn hóa bổ sung sau này của người Do Thái. Các sự bổ sung sau này có thể bị những người ngoại theo Đức Chúa Giê-su bỏ qua. Như chúng ta đã biết, vấn đề này sẽ trở thành một điều rất quan trọng trong đời sống của hội thánh đầu tiên. Ngày nay cũng vậy, tầm quan trọng của văn hóa trong hội thánh tạo ra các nan đề mà các hội thánh phải giải quyết.

Niềm tin Cơ Đốc giáo nào của chúng ta dường như không phù hợp với văn hóa của những người xung quanh chúng ta? Bạn đối phó thế nào với vấn đề này trong khi phải sống đúng với những gì chúng ta tin tưởng?

Tiểu Sử Của Phao-lô

Hãy Đọc Công vụ 9:1; Phi-líp 3:6, 8; 1 Cô-rinh-tô 15:9, 10; 1 Ti-mô-thê 1:16; Ga-la-ti 1:14; và 2 Cô-rinh-tô 11:23-33. Những câu này nói gì về bản tính và cá tính của Phao-lô?

Phao-lô là một người có những cảm giác mạnh. Trước khi tái sanh, Phao-lô dùng tham vọng của mình để tấn công hội thánh đầu tiên. Ông ủng hộ việc ném đá Ê-tiên (Công vụ 7:58). Ông dự phần vào việc bỏ tù các người theo Chúa (Công vụ 8:3). Ông ngấm đe và chém giết các môn đồ (Công vụ 9:1) và tổ chức một cuộc lùng bắt các người theo Chúa ở nước ngoài (Công vụ 9:2; Ga-la-ti 1:13).

Đồng thời, chúng ta có thể hiểu những tham vọng của Phao-lô được dùng cho điều tốt. Ông dâng hiến đời mình cho việc giảng phúc âm trong khi đối diện với những cực khổ và thách thức. Chỉ có một người hoàn toàn tận hiến cho những gì mình tin tưởng mới có thể làm như Phao-lô đã làm. Ông đã bỏ tất cả vì Đấng Christ. Ông coi chúng như “rơm rác.” Chữ rơm rác đến từ tiếng Hy Lạp có nghĩa là một điều gì vô ích, giống như rác rưởi. Phao-lô hiểu điều gì là quan trọng trong đời và điều gì không quan trọng.

Phao-lô cũng là một người khiêm tốn. Điều này chắc chắn đến từ mặc cảm tội lỗi về quá khứ của ông chống lại Cơ Đốc nhân. Vì vậy, Phao-lô nghĩ ông không đáng với sự kêu gọi cao cả của mình. Và cũng là người rao giảng sự công bình của Đấng Christ như là niềm hy vọng duy nhất của sự cứu rỗi, Phao-lô biết mình tội lỗi thế nào khi ở gần Đức Chúa Trời thánh khiết. Và sự hiểu biết như vậy thì quá đủ để khiến ông khiêm tốn, đầu phục và biết ơn.

“Một tia sáng vinh hiển của Đức Chúa Trời, một cái nhìn vào bản tính thánh khiết của Đấng Christ làm mọi thứ tội lỗi thật rõ ràng cách đau đớn, và bày tỏ những sự yếu đuối của bản tính con người. Điều đó cho chúng ta thấy những ham muốn không thánh thiện và tội lỗi của lòng, và sự dơ bẩn của môi miệng chúng ta.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Steps to Christ*, tr. 29.

Không ai trong chúng ta có thể được bảo vệ khỏi sự kiêu hãnh. Sự tập trung vào Thập tự giá, và ý nghĩa của thập tự giá, có thể chữa lành bất cứ ai khỏi tội đó thế nào?

Từ Sau-lơ Tới Phao-lô

Hãy Đọc Công vụ 9:1-22, câu chuyện trở lại đạo của Phao-lô. Kinh nghiệm này liên hệ tới sự kêu gọi truyền giáo của ông thế nào? Xin cũng đọc Công vụ 26:16-18.

Ngay từ lúc đầu, thật rõ ràng là Chúa đã có chương trình dùng Phao-lô để rao giảng cho cả người Do Thái và người ngoại. Không có biến cố nào trong việc huấn luyện Phao-lô làm nhà truyền đạo và giáo sư có thể so sánh về tầm quan trọng đối với sự hoán cải của ông. Phao-lô thường nói về kinh nghiệm đó trong lời làm chứng của mình.

“Song hãy chờ đây, và đứng lên, vì ta đã hiện ra cho người để lập người làm chức việc và làm chứng về những việc người đã thấy, cùng những việc ta sẽ hiện đến mách cho người” (Công vụ 26:16). Phao-lô không thể giảng dạy về những gì ông không biết. Không, thay vào đó, ông sẽ giảng dạy từ kinh nghiệm và sự hiểu biết của mình về Chúa, luôn luôn chỉ dùng Lời Đức Chúa Trời (xin đọc Rô-ma 1:1, 2).

Hãy Đọc Công vụ 26:18. Kết quả công việc của Phao-lô là gì?

Từ sự việc này, chúng ta có thể thấy năm kết quả của công việc truyền giáo thật:

1. Mở mắt người ta. Hãy làm Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su có thật, hiện diện, hoạt động và đáng yêu.
2. Từ tối tăm mà qua sự sáng láng – một chủ đề căn bản của phúc âm (Xin đọc Lu-ca 1:78, 79),
3. Từ quyền lực của Sa-tan mà đến cùng Đức Chúa Trời.
4. Nhận được sự tha tội. Vấn đề về tội lỗi có câu trả lời. Đây là sứ điệp sống và chữa lành căn bản của Cơ Đốc nhân.
5. Nhận được phần gia tài với các thánh đồ. Điều này nghĩa là làm thành viên trong hội thánh Đức Chúa Trời, dù chúng ta thuộc chủng tộc, quốc gia, hay giới tính nào.

Nếu có ai hỏi bạn, “Kinh nghiệm của bạn với Đức Chúa Giê-su là gì? Bạn có thể nói gì với tôi về Ngài?” thì bạn sẽ trả lời thế nào?

Phao-lô Trong Cánh Đồng Truyền Giáo

Có lẽ thật quan trọng nào cho công việc truyền giáo chúng ta có thể thấy trong Rô-ma 15:19? Xin cũng đọc 1 Cô-rinh-tô 1:23; 1 Cô-rinh-tô 2:2; Ga-la-ti 6:14; và Phi-líp 1:15-18.

Có một điều chắc chắn về tất cả công việc truyền giáo của Phao-lô là bất cứ đi đâu, sự giảng dạy về Đấng Christ bị đóng đinh là phần quan trọng nhất của sứ điệp ông. Làm như vậy, Phao-lô đã trung tín với sự kêu gọi mà Đấng Christ đã ban cho ông là phải giảng dạy về Đức Chúa Giê-su. Sứ điệp về truyền giáo ngày nay thật rõ ràng: Chúng ta phải đặt Đấng Christ ở trước mặt và ở trung tâm của tất cả mọi sự tiếp cận và công việc truyền giáo.

Phao-lô không chỉ giảng Đức Chúa Giê-su là lẽ thật rồi sau đó bỏ đi chỗ khác. Ông muốn thành lập các hội thánh, bắt đầu những cộng đồng Cơ Đốc nhân, từ vùng này tới vùng khác, trong tất cả những nơi mà ông tới. Đúng ra, công việc của Phao-lô đã “thành lập hội thánh.” Cũng có một phần quan trọng khác về công việc truyền giáo của Phao-lô nữa.

Hãy Đọc Cô-lô-se 1:28. Phao-lô nói gì ở đây? Đây có phải là truyền giáo hay huấn luyện môn đồ?

Nếu một người đọc nhiều thư của Phao-lô, thật rõ ràng là các thư này không có tính cách truyền giáo. Thay vào đó, nhiều thư của ông là viết cho hội thánh đã được thành lập. Bao gồm trong công việc truyền giáo của Phao-lô là công việc của một mục sư – khuyến khích và giúp các hội thánh phát triển phần thuộc linh.

Vậy, chúng ta có thể thấy ít nhất ba phần trong công việc truyền giáo của Phao-lô: (1) giảng về Đức Chúa Giê-su, (2) thành lập hội thánh, và (3) giúp các hội thánh đã được thành lập phát triển phần thuộc linh.

Hãy nghĩ về lần cuối cùng bạn làm chứng cho người nào đó. Đức Chúa Giê-su quan trọng thế nào trong sứ điệp của bạn? Làm thế nào bạn biết chắc là bạn luôn luôn đặt Ngài ở trung tâm của sứ điệp bạn nói với những người khác?

Sứ Mạng Và Các Văn Hóa Khác Nhau

“Sự đa văn hóa” là một chữ mới. Chữ này xuất hiện lần đầu tiên vào thập niên 1960, theo *Oxford English Dictionary*. Đối với nhiều người trong thời Tân Ước, nhân loại chỉ có hai giai cấp – chúng ta và chúng nó. Đối với người Hy Lạp, tất cả những ai không phải người Hy Lạp là “man rợ.” Đối với người Do Thái, tất cả những ai không phải Do Thái là “người ngoại.”

Hãy Đọc Ga-la-ti 2:1-17. Việc gì xảy ra ở đây, và chuyện này bày tỏ thế nào sự thách thức của “sự đa văn hóa” trong việc tiếp cận và sứ mạng?

“Vài ngày sau, khi Phi-e-rơ đến An-ti-ốt, ông được nhiều tín đồ tin tưởng bởi những hành động khôn ngoan của ông đối với những người ngoại trở lại đạo. Đôi khi ông hành động theo ánh sáng ban cho từ thiên đàng. Ngay cả Phi-e-rơ cũng chiến thắng thành kiến tự nhiên của mình đến nỗi ông có thể ngồi cùng bàn với những người ngoại trở lại đạo. Nhưng khi có một vài người Do Thái trung thành với luật lễ nghi từ Giê-ru-sa-lem đến, thì Phi-e-rơ thay đổi hành động đối với những người mới trở lại đạo. Thí dụ về sự yếu đuối này đã để lại một ấn tượng đau buồn nhất trong tâm trí những người ngoại trở lại đạo. Sự chia rẽ đe dọa Hội thánh.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 198.

Phao-lô phải đối phó về vấn đề này với Phi-e-rơ và giữ một lập trường mà ngày nay có thể gọi là hội thánh nhiều văn hóa. Các người ngoại trở lại đạo của ông *không* phải trở thành người Do Thái để trở nên Cơ Đốc nhân. Phao-lô có một quá khứ phong phú như là một người Pha-ri-si trung thành, môn đồ của Thầy Ga-ma-li-ên, và cuối cùng trở lại đạo và là sứ đồ của Đức Chúa Giê-su. Nền tảng hỗn hợp này làm ông rất đủ tiêu chuẩn để nói lên sự khác biệt giữa những lễ thật Kinh Thánh và tập tục văn hóa và tôn giáo của thời đó.

Làm thế nào bạn biết sự khác biệt giữa các lễ thật của đức tin chúng ta và tập tục văn hóa, xã hội, hay thậm chí thói quen cá nhân?

Thứ Sáu * 11 Tháng 9

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Tôi ở yếu đuối với những người yếu đuối, hầu được những người yếu đuối: tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách nào. Mọi điều tôi làm, thì làm vì cố Tin lành, hầu cho tôi cũng có phần trong đó” (1 Cô-rinh-tô 9:22, 23). Cũng đọc 1 Cô-rinh-tô 9:19-23.

“Những người Do Thái Cơ Đốc sống gần đền thờ lẽ tự nhiên là họ phải quan tâm đến một số quyền lợi của người Do Thái như một quốc gia. Họ thấy hội thánh Cơ Đốc bỏ những nghi lễ và phong tục của đạo Do Thái. Sau đó họ cảm thấy sự thánh khiết của phong tục Do Thái chẳng bao lâu sẽ bị lãng quên vì đức tin mới. Do đó, nhiều người thù ghét Phao-lô như là một trong những người đã gây ra sự thay đổi này. Ngay cả các môn đệ, không phải tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận quyết định của giáo hội nghị. Một số người rất trung thành với luật lệ nghi. Họ trách móc Phao-lô. Họ cảm thấy ông đã chểnh mảng trong việc giữ luật Do Thái.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 197.

Đề Tài Thảo Luận:

1. Hãy đọc 1 Cô-rinh-tô 9:20. Chúng ta có thể học được các bài học nào từ những chữ này có thể giúp chúng ta hiểu để làm việc truyền giáo, hoặc làm chứng cá nhân?
2. Quá khứ tội lỗi của Phao-lô thật đáng hổ thẹn. Nhưng Đức Chúa Trời đã tha thứ cho Phao-lô và dùng ông một cách quyền phép. Làm thế nào chúng ta có thể học để tha thứ cho mình về những gì chúng ta đã làm và cầu xin để cũng được Chúa dùng cách quyền phép?